

KIRJE „ISKRAN“ TOIMITUKSELLE ³⁷

Kirjoitus „Mitä ei pidä tehdä?“ nostaa sellaisia tärkeitä, sellaisia nimenomaan nykyhetken polttavia puolue-elämämme kysymyksiä, että on vaikea pidättyä halusta seurata heti toimituksen suosiollista kutsua sen luvatta vieraanvaraisesti avata käytettäväksi äänenkannattajansa palsat,— erittäin vaikea on pidättyä „Iskran“ vakituisen avustajan, erittäin vaikea tällaisena ajankohtana, jolloin myöhästymisen viikolla äänioikeutensa käyttämisessä merkitsee ehkä äänestyksestä kokonaan kieltäytymistä.

Mutta minä tahtoisin kuitenkin käyttää neuvottelevaa äänioikeuttani poistaakseni eräät mahdolliset väärinkäsitykset, joita tuskin voidaan välttää.

Ennen kaikkea sanon, että artikkelin kirjoittaja on mielestäni tuhat kertaa oikeassa, kun hän tähdentää tiukasti sitä, että on välttämätöntä säilyttää puolueen yhtenäisyys ja karttaa uusia jakaantumisia — erikoisesti sellaisten erimielisyyksien vuoksi, joita ei voida pitää tärkeinä. Kehoitusta sopuisuuteen, leppeyteen ja myöntävyyteen on erittäin kiitettävää johtajalta yleensä ja nykyisellä ajankohdalla erikoisesti. Ei ainoastaan entisten ekonomistien, vaan myöskin „vissinlaista epäjohdonmukaisuutta“ potevan pienen sosialidemokraattiryhmän pannaanjulistaminen tai puolueesta erottaminen olisi ehdottomasti tyhmää, niin tyhmää, että meille on täysin ymmärrettävää artikkelin kirjoittajan ärtyisä sävy niiden suhteen, jotka ovat hänen käsityksensä mukaan suorasukaisia, itsepintaisia ja tyhmiä Sobakevitsheja, jotka saattavat olla erottamisen kannalla. Me sanomme enemmänkin: kun meillä tulee olemaan puolueohjelma ja puoluejärjestö, niin meidän ei ole ainoastaan tarjottava vieraanvaraisesti puolueen äänenkannattajan

palstat mielipiteiden vaihtamiseksi, vaan on annettava myös omien, vaikkapa vähäpätöistenkin erimielisyyksien systemaattisen esittämisen mahdollisuus niille ryhmille eli, kuten kirjoittaja sanoo, pikku ryhmille, jotka epäjohtonmukaisuudessaan puoltavat eräitä revisionismin dogmeja ja jotka syystä tai toisesta pitävät kiinni ryhmäerikoisuudesta ja -individuaalisuudesta. Juuri sitä varten, ettei „anarkistiseen individualismiin” suhtautumisessa oltaisi liian suorasukaisia ja sobakevitshilaisesti jyrkkiä, on meidän mielestämme välttämätöntä tehdä kaikki mahdollinen — jopa eräisiin sentralismin kauniista kaavoista ja ehdottomasta kuriin alistumisesta pääntymisiin saakka, — jotta voitaisiin tarjota noille pikku ryhmille vapaus lausua mielipiteensä, jotta voitaisiin antaa koko puolueelle mahdollisuus arvioida erimielisyyksien syvyys tai vähäpätöisyys ja määritellä, missä nimenomaan, miten ja *nimenomaan kenen taholta* on havaittavissa *epäjohtonmukaisuutta*.

On jo todellakin aika heittää päättäväisesti syrjään lahkolaisen kerholaisuuden perinteet ja — puolueessa, joka nojautuu *joukkoihin*, — nostaa päättäväinen tunnus: *enemmän valoa*, tietäköön puolue *kaikki*, annettakoon sille *kaikki*, *kerrassaan kaikki aineisto* kaikkien ja kaikenlaisten erimielisyyksien, revisionismiin palaamisten, kurin rikkomisten j.n.e. arvioimiseksi. Enemmän luottamusta puolueyöntekijäin koko joukon itsenäiseen mielipiteeseen: he ja vain he pystyvät lauhduttamaan kahtiajakoon taipuvaisten pikku ryhmien liiallista kiihkoa, pystyvät hitaalla, huomaamattomalla, mutta sen sijaan sitkeällä vaikutuksellaan herättämään niissä „hyvää tahtoa” puoluekurin noudattamiseen, pystyvät jäähdyttämään anarkistisen individualismin intoa, pystyvät yksistään levollisuutensa tosiasialla dokumentoimaan, todistamaan ja osoittamaan niiden erimielisyyksien vähäpätöisen merkityksen, joita kahtiajakoon taipuvalaiset ainekset liioittelevat.

Kysymykseen: „mitä ei pidä tehdä?” (mitä ei pidä tehdä yleensä ja mitä ei pidä tehdä, ettei aiheutettaisi kahtiajakoa) minä vastaisin ennen kaikkea seuraavaa: ei pidä peittää syntyviä ja kasvavia kahtiajaon aiheita puolueelta, ei pidä peittää mitään niistä seikoista ja tapahtumista, jotka ovat sellaisia aiheita. Enemminkin, ei pidä peittää niitä ei ainoastaan puolueelta, vaan mahdollisuuksien mukaan

myöskään sivulliselta yleisöltä. Sanon „mahdollisuuksien mukaan” tarkoittaen sitä, mikä on välttämätöntä peittää konspiraation vaatimusten vuoksi,— mutta sen tapaisilla seikoilla on meidän jakaantumisissamme aivan mitätön osuus. Laaja julkisuus — juuri se on oikea ja ainoa varma keino niiden kahtiajakaantumisten välttämiseksi, jotka voidaan välttää, niistä jakaantumisista aiheutuvan vahingon pienentämiseksi minimiin, jotka ovat jo käyneet kiertämättömiksi.

Todellakin, ajatelkaapa tarkoin niitä velvollisuuksia, joita asettaa puolueelle se seikka, että se on tekemisissä jo *joukkojen* eikä kerhojen kanssa. Jotta tulisimme joukkojen puolueeksi ei vain sanoissa, meidän on saatava yhä laajempia joukkoja osallistumaan puolueen kaikkiin asioihin nostamalla niitä alinomaa poliittisesta välinpitämättömyydestä vastarintaan ja taisteluun, yleisestä protestihengestä sosialidemokraattisten katsomusten tietoiseen hyväksymiseen, näiden katsomusten hyväksymisestä liikkeen kannattamiseen, kannattamisesta järjestölliseen osallistumiseen puolueeseen. Voidaanko sellaiseen tulokseen päästä, ellei niille asioille, joiden ratkaisemisesta yksi tai toinen joukkoihin vaikuttaminen riippuu, anneta mitä laajinta julkisuutta? Kahtiajakaantumisten tapahtuessa pienten erimielisyyksien vuoksi työläiset lakkaavat meitä ymmärtämästä ja hylkäävät meidät kuin esikunnan, jolla ei ole armeijaa,— sanoo kirjoittaja ja sanoo aivan oikein. Ja sitä varten, että työläiset *eivät voisi* lakata ymmärtämästä meitä, sitä varten, että heidän taistelukokeneisuutensa ja heidän proletaarinen vaistonsa *opettaisivat yhtä ja toista meillekin*, „johtajille”,— sitä varten on välttämätöntä, että järjestyneet työläiset tottuisivat seuraamaan syntyviä kahtiajakaantumisen aiheita (sellaisia aiheita on jokaisessa joukkopuolueessa aina ollut ja niitä tulee niissä aina syntymään), suhtautumaan noihin aiheisiin tietoisesti, arvioimaan jonkin venäläisen tai ulkomaisen Poshehonjen tapahtumia koko puolueen etujen kannalta, koko liikkeen etujen kannalta.

Kirjoittaja on kolminkertaisesti oikeassa, kun hän korostaa sitä, että meidän keskuksellemme tullaan paljon antamaan ja siltä tullaan paljon vaatimaan. Juuri niin. Ja juuri siksi on välttämätöntä, että *koko puolue* järjestelmällisesti, vähitellen ja herkeämättä *kasvattaisi* itselleen soveliaita henkilöitä keskuksessa, että se näkisi jokaisen tälle

korkealle toimipaikalle tarkoitetun kandidaatin *koko toiminnan* kuin kämmenellä, että se tutustuisi jopa heidän henkilöllisiin erikoisuuksiinsakin, heidän vahvoihin ja heikkoihin puoliinsa, heidän voittoihinsa ja „tappioihinsa”. Kirjoittaja tekee erittäin älykkäitä ja nähtävästi suureen kokemukseen perustuvia huomautuksia sellaisten tappioiden eräistä syistä. Ja juuri siksi, että nuo huomautukset ovat niin älykkäitä, on tarpeen, että koko puolue käyttäisi niitä hyväkseen, että se *aina näkisi* yhden taikka toisen „johtajansa” jokaisen, vaikkapa osittaisinkin „tappion”. Ainoa-kaan poliittinen toimihenkilö ei ole käynyt läpi uraansa ilman jonkinlaisia tappioita, ja jos puhumme vakavasti joukkoihin vaikuttamisesta, joukkojen „hyvän tahdon” voittamisesta puolellemme, niin meidän on kaikin voimin pyrittävä siihen, ettei näitä tappioita peitettäisi kerhojen ja pikku ryhmien ummehtuneeseen ilmapiiriin, vaan että ne tuotaisiin julki kaikkien arvosteltavaksi. Ensinäkemältä se tuntuu epämukavalta, se tulee toisinaan näyttämään „loukkaavalta” yhdelle taikka toiselle eri johtajalle, — mutta tuo väärä epämukavuuden tunne meidän on voitettava, se on meidän velvollisuutemme puolueen edessä, työväenluokan edessä. Siten ja vain siten me annamme vaikutusvaltaisten puolueytöntekijäin koko joukolle (eikä kerhon taikka pikku ryhmän satunnaiselle kokoonpanolle) mahdollisuuden tulla tuntemaan johtajansa ja *asettaa jokaisen heistä asianomaiselle hyllylle*. Vain laaja julkisuus korjaa kaikki suorasukaiset, yksipuoliset ja oikulliset poikkeamiset, vain se muuttaa „pikku ryhmien” toisinaan tolkuttomat ja naurettavat „kontrat” puolueen itsekasvatuksen hyödylliseksi ja välttämättömäksi aineistoksi.

Valoa, enemmän valoa! Me tarvitsemme hyvin suuren konsertin; meidän on saatava itsellemme kokemusta, jotta voisimme jakaa tuossa konsertissa osat oikein, jotta yhdelle annetaan sentimentaalinen viulu, toiselle ankara kontrabasso ja kolmannen käteen tahtipuikko. Toteutukoon kirjoittajan mainio kehoitus vieraanvaraisuuteen kaikkia mielipiteitä kohtaan puolueen äänenkannattajan palstoilla ja kaikissa puoluejulkaisuissa, tehköt kaikki päätelmiään meidän „kiistoistamme ja riidoistamme” millaisen „nuotin” johdosta tahansa, joka yksien mielestä on otettu liian terävästi, toisten mielestä väärin, kolmansien mielestä sorahtavasti. Vain monien sellaisten avointen käsittelyjen tulok-

sena meillä voikin muodostua johtajien yksimielinen kollegio, vain sillä ehdolla työläiset saadaan sellaiseen asemaan, että he *eivät voi* lakata ymmärtämästä meitä, vain silloin „esikuntamme” voi nojautua armeijan todella *hyvään ja tietoiseen* tahtoon, armeijan, joka seuraa esikuntaansa ja samalla suuntaa esikuntaansa!

Lenin

„Iskra” № 53, marraskuun 25 pnä 1903

Julkaistaan „Iskra” lehden
tekstin mukaan